Toen het licht besloot te zwijgen

Dani Vlijm

Eerste druk, 2017

© Tekst: Dani Vlijm 2017
© Illustraties: Dani Vlijm 2017
Vormgeving binnenwerk: Dani Vlijm
Vormgeving omslag: Dani Vlijm
Omslagfoto: MysticArtDesign
Foto auteur: Dani Vlijm
Uitgeverij: Brave New Books
Jaar van uitgave: 2017

NUR: 301
ISBN: 9789402158731

Geschikt voor lezers vanaf 15 jaar, bij twijfel wordt ouderlijke raadgeving geadviseerd.

De inhoud van deze bundel is fictief, hieraan kunnen geen rechten ontleend worden. De auteur en de uitgever zijn in geen enkele mate en op geen enkele wijze verantwoordelijk voor misinterpretaties en/of disappreciaties van de lezer en/of derden.

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Er is geen hoop.
Er is geen genade.
Er is geen vergiffenis.

De Brenger des Doods zingt de zang van zijn mysteriën met het hart tot in openbaring ontvouwen, zijn tong spuugt de bezieling van zijn wil en kent geen tederheid. Zijn verderfelijke aard is het klankenspel in zijn woord, verdoemenis in elke taal, en met de dictie van de donder staat zijn furie op mijn netvlies gebrand.

Het allerlaatste moment breekt aan, de laatste seconden tikken weg de eindeloze, zwarte diepte in. Een laatste adem kruipt, in een wanhopige poging haar sterfelijke lichaam te ontvluchten, vanuit de diepste dalen van haar longen door haar keel omhoog, als de fluisteringen van de donkerste schaduwen van de Brenger des Doods haar insluiten en hun toorn op haar laten neerdalen. Haar droge lippen duwen met veel leed en strijd haar laatste woorden de grote, oneindige leegte in, waar ze tot in eeuwigheid zullen dwalen over de levenloze en verdorven vlakten waar geen sterfelijke ziel zich ooit zal wagen. Een vergeefse hulpkreet, een treurige smeekbede, is de zielverslindende muziek die klinkt als het licht dooft.

Tot aan de meest verdorven uitersten van mijn afschuw herleefde ik deze verschrikkelijke nachtmerrie steeds weer opnieuw. Iedere keer als het licht doofde, nadat ik haar hulpeloos in mijn armen had moeten zien sterven, ontwaakte ik. Ik wist niet wat het betekende, het was immers nooit echt gebeurd. Mogelijk probeerde het fatale einde zelf mij op die manier te waarschuwen voor de vreselijke dingen die zouden gaan komen, gruwelijke en hartverscheurende dingen die onvermijdelijk waren.

We mogen immers nooit vergeten dat de Brenger des Doods ons weet te vinden en dat hij ons zal vinden, als hij ons wil vinden. Vroeg of laat zal hij ons overdonderen, grijpen en niet meer loslaten, waarna hij ons zal meenemen naar een plek, waar we nooit meer weg zullen gaan. Spoorloos zullen we in de nacht verdwijnen. Onze namen zullen worden vergeten en ons bestaan zal vervagen als een dwalende ochtendmist. Diep in het geheugen wegzinkende herinneringen zullen het zijn van ons wezen terugbrengen tot iets wat ooit was, maar nooit meer zal zijn of worden.
Meermalen heeft de Brenger des Doods ons met leedvermaak laten weten dat het fatale einde met minachting op ons neerkijkt en zich tracht te voeden met onze sterfelijkheid, de honger die zijn moordlustige aard kleurt is ongekend en onbegrensd. Zijn woord is absoluut, het kent geen twijfel en verslindt alles wat zijn weg kruist. Nog niet eens zo heel lang geleden leek zelfs voor onze héle beschaving het fatale einde aangebroken te zijn, ironisch genoeg riepen we het over onszelf af. We betraden immers zelf Terra Sinistria, waar we ons nietsvermoedend lieten omvouwen door zijn ijskoude omhelzing.
Het onbekende verkennen is iets waar ons diepste innerlijke zelf gretig naar verlangt, maar de naïviteit en onvoorzichtigheid die in onze menselijke aard schuilen en daarmee gepaard gaan werden ons bijna fataal. We hadden ons moeten realiseren dat sommige dingen niet ontdekt dienen te worden, omwille van ons voortbestaan is het van belang dat die dingen verborgen blijven. Voor die dingen moeten we onze ogen niet sluiten, maar we moeten er wel onze handen voor binden.

Je steekt je hand niet in het vuur, want dan verbrand je. Je steekt jezelf niet in het hart, want dan sterf je. En daarom hadden we nooit naar Terra Sinistria moeten gaan, want we hebben de Brenger des Doods uitgenodigd voor een laatste diner en onszelf als maaltijd geofferd. De tanden die ons vroeg of laat uiteen zullen rijten baden in ongenade en de ogen die gevuld zijn met haat zullen verdrinken in een ongekende woede.

Terra Sinistria is een verloren wereld, die via de Vortex, een door duistere geheimen omgeven portaal dat de begrenzingen van het verborgene doorbreekt, met die van ons verbonden is. Het is een wereld die in eerste instantie volledig identiek was aan die van ons, maar het duurde niet lang voordat de Sinistrimorphs, helse creaties, die uit de duistere geest van het beest zelf ontsproten zijn, de mensheid er volledig hadden uitgeroeid. Toen we vanuit onze wereld Terra Sinistria betraden om verkenningen uit te voeren, konden we de Brenger des Doods slechts ternauwernood afwenden. Maar het gevaar bleek nog niet te zijn geweken. De Sinistrimorphs drongen onze wereld binnen en daardoor dreigde ook onze beschaving ten onder te gaan.
We hebben onszelf uiteindelijk voor de uitroeiing kunnen behoeden door de Cryptalydium Vault om de Vortex heen te bouwen. De Vault is een ondoordringbare constructie met enorme afmetingen, de gigantische kubus is zevenhonderd meter lang en ligt in een verboden gebied met zijden van vijftig kilometer.
Maar vanzelfsprekend laat de Brenger des Doods zich niet zonder vergeldingsdrang en wraakzucht in de Vault gevangen houden, zijn sterren der berechting lijken elke nacht feller aan de hemel te branden.

Voor wie zich niet laat misleiden en de waarheid koestert is de Cryptalydium Vault, die een schaduw van pure verderfelijkheid over de kale vlakten van de Abandoned Wastelands uitstrooit, slechts een tijdelijk slot op de poorten van de hel. Een uitstel van executie, dat de vallende hamer er slechts tijdelijk van weerhoudt om zijn vonnis te vellen.
Maar de Sinistrimorphs, afgrijselijke gedrochten, die zelfs voor de meest gruwelijke horrors te afschuwelijk zijn, waren niet het enige wat de toekomst van onze beschaving in gevaar bracht, er was een mogelijk nóg grotere dreiging op komst. Iets waarvan we niet precies wisten wat het was, maar waarvan we wel zeker waren dat het zou gaan komen.
Het onheil begon woensdagavond twee weken geleden. In eerste instantie leek het een avond zoals alle andere te gaan worden, maar dat duurde niet lang. Al vrij vroeg werden we door de gebeurtenissen overdonderd. Om drie minuten over half acht werden er onverklaarbare storingen geregistreerd. Om elf minuten over half acht, slechts acht minuten later, ontvingen we een noodoproep. Het was een audiobericht en de kwaliteit was bijzonder slecht. Om twaalf minuten over half acht werd al het contact met Serenity 1 verbroken, elke poging tot nieuw contact was tevergeefs.
Experts op het gebied van techniek en communicatie hebben de hele nacht en de ochtend daarop zitten twisten over de inhoud van het bericht, maar uiteindelijk konden ze het die middag om dertien minuten over twee eindelijk eens worden over slechts drie dingen. Op de eerste plaats suggereerden de vele verschillende geluiden die te horen waren een grote chaos, ten tweede was de persoon die de noodoproep verstuurde, wie dat ook geweest mag zijn, in paniek en tot slot konden de experts het eens worden over het enige woord dat duidelijk hoorbaar was: Vai’ranva.

Niemand wist wat het was of wat het betekende. Het laatste woord van een volledige beschaving was in duisternis gehuld en hield zijn geheimen verborgen voor elk oog en oor dat het probeerde te doortasten, het lot van 124.396 mensenlevens was onbekend.

Tastend in het duister over wat er gebeurd kon zijn, zijn we op donderdagavond na de vele intense uren naar huis gestuurd om uit te rusten. Maar rust heeft de nacht me vanzelfsprekend nauwelijks geboden, mijn hersenen speelden de noodoproep steeds weer opnieuw in mijn hoofd af en ik heb me een lange tijd liggen afvragen welk onheil er op Serenity 1 neergedaald kon zijn. Door mijn fantasie geconstrueerde echo's kwelden me, ik werd geteisterd en verblind door de naglans van de vele versplinterde karkassen die in de schaduwen om hulp en verlossing van de eindeloze pijn leken te smeken. Ik kon het niet laten rusten, ik kon mijn ogen niet zomaar sluiten of de andere kant op kijken. Niemand zei het, maar iedereen wist het. Er was iets vreselijks gebeurd, een niet te bevatten onheil, dat met slechts één woord geduid kon worden, was neergedaald op een vredige nieuwe beschaving.

Vai'ranva.

1 In de naglans van de duisternis

Toen de nacht er eindelijk in slaagde me te grijpen en het donkerste zwart over mijn ogen uit te strooien, viel ik rond half vijf alsnog in slaap. Maar haar greep kon me niet lang kooien, al na enkele uren opende het ochtendlicht mijn ogen weer. De dag begon warm en benauwd en het agressieve zonlicht sneed venijnig langs mijn oogleden. Drukke, dwalende geluiden van mensen die nietsvermoedend de dagelijkse routine van hun leven leden drongen vanaf buiten mijn woning mijn slaapkamer binnen. Geluiden van passerende auto's en naar school gaande kinderen baanden zich een weg door mijn gehoorgangen, het was onmogelijk om eraan te ontkomen. Daarom, geslachtofferd door de gang der dingen, gaf ik om half tien de hoop op een degelijke nachtrust uiteindelijk maar op en ben ik toch maar mijn bed uit gegaan. Wachtend op de verlossende woorden, een bericht van of over Serenity 1 en het lot waaraan zij ontsnapt of ten onder gegaan was, heb ik toen doelloos voor het holo-screen, een multifunctionele, holografische projectie die de televisie en computer vervangen heeft, gelegen en de tijd aan me voorbij zien vloeien. Dat bood me wel enige afleiding, maar toch bleef er een vervelend gevoel van ongeduld aan me knagen. Ik kon Serenity 1 niet uit mijn gedachten krijgen, het noodsignaal dat we ontvangen hadden galmde herhaaldelijk door mijn hoofd.
Onrustig heb ik meermalen voor het raam heen en weer staan dralen en naar buiten gekeken, alhoewel er niet eens zo bijzonder veel te zien was. Glazig keek ik neer op het grote plein dat voor het complex lag, maar eigenlijk heb ik het geen moment echt gezien. Nerveus stond ik daar te wachten, hopend op dat ik snel het verlossende bericht van mijn vader zou krijgen. Maar het bleef akelig stil en het wachten duurde vervelend lang. Ik moet ook wel toegeven dat het hebben van innerlijke rust en geduld ook niet mijn beste eigenschappen zijn, integendeel.

Bella, mijn trouwe Duitse Herder, lag waakzaam op de vloer aan mijn zijde. Zodra ik van de bank opkrabbelde, stond ze direct op in de veronderstelling dat we samen een avontuur tegemoet zouden gaan. Maar vooralsnog moest ik haar teleurstellen, het onheil dat Serenity 1 in duisternis had gehuld verschool zich daar waar onze ogen niet zagen en sprak met het zwijgen op de tong.
Toen ik opstond om ontbijt te maken, volgde Bella me op de voet naar de keuken en ging ze toe zitten kijken op hoe ik een boterham smeerde. Geconcentreerd volgde ze elke beweging van het mes, dat subtiel het oppervlakte van het brood streelde. Ze beschouwde zijn subtiele dwalingen als niet te onderschatten risico's, die als genadeloze vijanden een gevaar voor mijn leven zouden vormen als ze daartoe zouden besluiten. Laat je niet misleiden door haar sprookjesachtige naam, Bella is altijd een ongekende kracht in een al even ongekende vriendschap geweest. Al sinds ze nog een puppy was, was ze een van de weinige zekerheden die deze wereld vol onzekerheden me bood. Sinds dat moment is ze altijd een ijzersterk houvast geweest op momenten dat ik dreigde te vallen.
'Bella, waar zit je naar te kijken meisje?' vroeg ik haar toen ze daar roerloos zat te staren. Natuurlijk wist ik het antwoord op die vraag al wel, haar op een stuk vlees gerichte ogen spraken de wil van haar verlangen immers feilloos. Ik kon mijn glimlach nooit goed verbergen als ze dat deed.
Evengoed blafte ze resoluut, uit automatisme knikte ik bevestigend.
'Yeah, I know,' glimlachte ik. 'Je wilt niet dat ik alleen ga zitten eten.'
Ik nam het stuk vlees, een overblijfsel van de late uren van de voorgaande avond, uit de koelkast en gooide het nonchalant de lucht in, Bella ving het zonder problemen in haar bek op en nam het netjes mee naar haar etensbak.

Liefdevol keek ik haar na, ruimde de gebruikte spullen weer op en dwarrelde terug naar het holo-screen.
‘Kom Bella,’ riep ik vluchtig vanaf halverwege.
Zoals altijd kende ze geen moment enige twijfel, ze stond direct op en volgde me terug naar de bank. Waakzaam ging ze weer naast op de vloer liggen, waarna ze haar kop tegen mijn onderbeen aan legde. Terwijl ik me op de bank onderuit liet zakken, begon de nieuwsuitzending van twaalf uur en werd mijn aandacht getrokken door de afbeelding die naast de nieuwslezeres opdoemde. Het was een weergave van Serenity 1.
‘Xeva, volume control,’ zei ik tegen de huiscomputer, Xeva, waarna er op het holografische scherm een balkje verscheen.
‘Volume control initiated,’ bevestigde Xeva.
De camera registreerde de bewegingen van mijn ogen en als ik naar rechts op het verschenen balkje keek, nam het volume toe. Door vervolgens met mijn ogen te knipperen bevestigde ik het juiste volume, waarna het balkje automatisch verdween. Terwijl ik op het uiterste puntje van de bank ging zitten, nam ik elk woord dat gesproken werd aandachtig in me op.

‘Sinds eergisteravond heerst er veel onduidelijkheid over Serenity 1, het lijkt erop dat na twaalf minuten over acht niemand er meer in geslaagd is om contact met familie en vrienden te leggen. Ook de autoriteiten hebben het contact niet kunnen herstellen, zij spreken van een storing en stellen dat er hard gewerkt wordt om het probleem op te lossen. Echter, uit een schriftelijke verklaring van D-Corp is op te maken dat het systeem een volledig falen van de communicatie-eenheden uitsluit.

D-Corp stelt dat de communicatie-eenheden allemaal probleemloos werken en dat alle satellieten volledig functioneren, wat betekent dat een volledige uitschakeling van alle communicatie-eenheden van Serenity 1 zelf de enige verklaring is. Het gaat dan om drie communicatiecentra, waarvan het noodsysteem in het geval van een storing een foutcode naar D-Corp gestuurd zou moeten hebben. Dat is niet gebeurd, waardoor een storing uitgesloten is. Aldus D-Corp.'

Glazig en verslagen keek ik voor me uit. Natuurlijk was het precies wat ik al wel verwachtte, maar ergens had ik nog een beetje hoop op dat het slechts om een eenvoudige storing ging. Maar die hoop ging reddeloos verloren, een storing, in welke mate dan ook, was duidelijk uitgesloten.
De nieuwslezeres vertelde vervolgens zo sensationeel als ze het kon dat sommige burgers sceptisch waren, ze zei dat niet iedereen bereid was de verklaring van de autoriteiten voor waarheid aan te nemen en dat er mensen waren die beweerden dat er veel meer aan de hand was. Vanuit de studio werd er overgeschakeld naar een journaliste en een onbekende man. De man leek verward te zijn en hij zag eruit alsof hij ternauwernood aan de dood zelf had kunnen ontsnappen, zijn kleding was oud en gescheurd en zijn warrige haar en angstige ogen wekten de indruk dat hij gekweld werd door iets wat alleen in nachtmerries kan bestaan. Hij liep te raaskallen en kwam over alsof hij niet helemaal goed bij zijn hoofd was, hij riep dat hij een visioen had gehad en dat na dat van Serenity 1 ook ons einde nabij was. De journaliste, een omhooggevallen jongedame met een net té arrogante attitude, keek lachend in de lens van de camera en fronste ridiculiserend haar wenkbrauwen, ze probeerde haar lach in te houden en vroeg de man of hij echt dacht dat er iets vreselijks met Serenity 1 gebeurd was.

Ze nam hem duidelijk niet serieus, maar dat deerde de man klaarblijkelijk niets. Hij negeerde de journaliste volledig en keek met een buitengewoon vreemde blik recht in de camera, waarna hij zijn verhaal hervatte.

‘In onzekerheid gehulde tijden zingen ons hun valse liederen krijsend toe als de toekomst, gekleed in een overmaat van ongenade, ons met leedvermaak het fatale einde toefluistert. Eenzaam en hopeloos verloren balanceert ons voortbestaan op de rand van de afgrond. Geteisterd door furieuze winden, de verdorven adem van de dood zelf, smeekt zij om redding. Maar elke hulproep zal aan dove oren gericht zijn en doodsvonnissen zullen met verheven stem worden geveld. Duistere tongen spreken de taal van het lot en spugen hun gif op onze graven, ze schrijven de zang van hun toorn met wraakzucht en het bloed dat uit onze harten stroomt om er nooit meer terug te keren. Elke dag na eergisteren is in duisternis gehuld en een eeuwig durende nacht dreigt het zicht met een ijzige greep uit onze ogen te nemen. De nacht van de afrekening zal ontwaken en met een onstilbare honger onze zielen grijpen om ons met het lot samen te brengen.’

De man bracht zijn verhaal als een poëtische serenade, de journaliste keek hem verbaasd aan en wist duidelijk niet goed hoe ze erop moest reageren. De man bleef ook niet staan om een nadere toelichting te geven, hij draaide zich om en liep versneld van haar weg. Hij herhaalde zijn woorden luid en sprak iedereen die hij tegenkwam toe, totdat hij in de verte, uit het zicht van de camera, in de menigte verdween.

De journaliste haalde nonchalant haar schouders op en wilde daarmee de indruk wekken dat we er maar niet teveel over moesten nadenken en de man, die in haar beleving alleen maar onzinnige verhalen stond te verkondigen, maar snel moesten vergeten. Maar ik kon hem niet vergeten, ik had te veel onbeantwoorde vragen. Kunnen we zijn woorden wel naast ons neerleggen? Wat als hij gelijk heeft? Wat als ons voortbestaan bedreigd wordt en de duisternis op ons zal neerdalen?
De nieuwsuitzending schakelde over naar een woordvoerder van de overheid, die de kijkers vervolgens weer hetzelfde kansloze verhaal begon voor te schotelen. Hij vertelde opnieuw dat het een storing was en dat er aan gewerkt werd en bla bla bla. De leugenachtige berichtgeving door de media waren soms stuitend, ik kon erg slecht tegen dat soort politiek correcte gejank.
‘Xeva, turn off holo-screen,’ riep ik geïrriteerd.
‘Holo-screen turn off initiated,’ bevestigde Xeva.
Hoofdschuddend keek ik op mijn holo-watch, een holografisch schermpje dat vanuit een smalle, metalen armband op mijn onderarm geprojecteerd werd, of ik nog berichten had gemist, maar dat was niet het geval. Dat had ik natuurlijk ook al wel kunnen weten, want van alle inkomende berichten kreeg ik ook een notificatie op het holo-screen.
‘Nou, dan ga ik eerst maar even douchen,’ mompelde ik verveeld tegen Bella, die ook opstond en met me meekwam toen ik naar de badkamer liep. Eenmaal in de badkamer aangekomen, trok ik de deur achter me dicht. Bella bleef in de gang achter om de wacht te gaan liggen houden, zoals ze dat altijd deed.

Neuriënd kleedde ik me uit, gooide ik mijn haar los en stapte ik onder de douche. Maar het warme water, dat me in een sensuele vervoering had moeten brengen, hielp me niet te ontsnappen aan de stress en spanningen die me teisterden. Het warme water beroerde me, het werd een overlevingstocht door woeste stromingen.
Ik slaakte een zucht en probeerde te ontspannen, maar een gevoel van onrust kroop langs mijn rug omhoog om zich daar, dicht bij mijn hart, te verankeren. De warme waterdruppels, die agressief over mijn lichaamsvlakten naar beneden gleden, leken venijnig in mijn huid en vlees te steken, alsof het water prikkeldraad, dat me omgeven had en gevangen hield, was. Het water dat op de vloer uiteen spatte klonk als het aan komen razen van een onbekende vijand, donderslagen die mijn voeten opjaagden bij het vluchten voor dat wat mij tot in de verste uitersten van mijn hersenspinsels met geslepen messen achtervolgde. De wanden van de douchecabine beklemden me, ze hielden me gevangen in een kleine, benauwende, doorzichtige kooi, die zich langzaamaan vulde met dikke wolken van warme waterdampen. De dampen van het water, dat zijn vorm des levens verliet en verheven werd tot een sneeuwwitte jurk, die me in een sensuele kalmte hulde, waren verstikkend. Als een ijskoude winterduivelin knepen ze mijn keel dicht tot mijn bloed kolkte, dan wel bevroor, en eindeloos brachten ze mijn ziel ten val tot aan daar waar het gedoemd was te dolen tot in het eind der tijden. De waterdampen bedwelmden me, het leek alsof ze het leven uit me zogen. Noodgedwongen, snakkend naar frisse lucht, draaide ik de kraan dicht en stapte ik onder de douche vandaan, waarna ik mijn gezicht in een handdoek drukte in een poging te ontsnappen aan ik-weet-niet-wat.